

STIRBER LAJOS

SZÁLLJ, DALOM, SZÉP MAGYAR ÉNEKI!

A KOMÁROMI GAUDIUM
SZÉKELYFÖLDÖN ÜNNEPELT

„Másképpen énekel a felnőtt is, ha magával hozza a gyermekkori ének rajongó lelkesedésének emlékét.”

(Kodály Zoltán)

A 15 éves GAUDIUM vegyeskar és hangszeres kamaraegyüttes, a komáromi Jókai Mór Alapiskola legifjabb énekes és hangszeres csapata (az iskola „kicsinyek” kórusa 47., a „nagyok” énekkara 57. életévét tapossa) úgy határozott, hogy fennállásának 15. évfordulóját Székelyföldre való kirándulással és szerepléssel is megünnepeli.

Az együttes 6 évvel ezelőtt már járt Erdélyben. Akkor a Mezőségbe látogatunk el, fellépéseink is voltak, nagyon jól éreztük magunkat. A mostani Székelyföldre utazást is már mindenki nagyon várta. A gondos főszervezőknek, a GAUDIUM polgári társulás vezetőségének – Pippér Lászlónak, Kis Anitának, Kolozsi Ildikónak – köszönhetően csapatunkat gazdag program várta.

Augusztus 27-én indultunk útnak: Nagyváradon, a Királyhágón át utazva érkezünk Kalotaszentkirályra, ahol már másnap a reggeli istentisztelet keretében bemutathattuk Szállj, dalom, szép magyar ének c. műsorunkat, melyet a nagy évfordulók – a reformáció 500 éve, a Szent László-év, a Kodály-év, a kitelepítés 70. évfordulója – jegyében állítottuk össze.

A történelem fonálára felfűzött zenei-irodalmi összeállításunk, nagy örömünkre, értő és érző közönségre talált, nagy sikert aratott. Most sem tagadtuk meg önmagunkat: mind a nemesebb kórusmuzsika, mind a sorsunkat szimbolizáló dalok megszólaltak fellépéseinken. Műsorunkat egy Ág Tibor gyűjtötte népdallal indítottuk, és Nagy Ferenc költő barátunk *Ha nem nyújtunk kezet* c. költeményével vallottuk, hogy még most, hetven év után is fáj eleink meggyalázása, meghurcolásának emléke. Majd

Sillye Jenő *Szállj, dalom* című énekével zengtük: „Szállj, dalom, szállj, a Hargitáig szállj, bátorítsd a csüggedőt, vigasztald a szenvedőt, hite soha el ne hagyja őt”. A fohászok után Kodály Zoltán *Köszöntőjével* kívántuk kedves vendéglátóinknak: „...mint tenger cseppjei, sík mezőknek füvei, oly nagy bőven szálljanak rád égnek áldási.” A továbbiakban a *Magyar hazánk reménye* kezdetű népénekekkel, a kereszténységünket megalapozó szentjeink, a *Katonaének Bocskai fejedelemhez 1604-ből*, Lantos István dalával (Zsákovics László feldolgozásában) és Egressy Béni *Klapka indulójával* a magyar szabadság hőseinek emléke előtt tisztelegtünk. A Vincze Zsigmond–Kulinyi Ernő szerzőpáros *Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarországnak* című szerzeményével (Domonkos Dezső feldolgozásában) pedig azok emléke előtt hajtottunk fejet, akik Európa szégyene – Trianon után is talpra tudták állítani Magyarországot. A *Valahol Oroszországban* című dallal és Nagy Ferenc *Örök világosság fényeskedjék nekik* című költeményével pedig azokra emlékeztünk, akik a II. világháború poklában áldozták életüket értünk. Műsorunk befejezéseként még három kortárs mű hangzott el: Gárdonyi Zsolt *Magyar ének* és Kocsár Miklós *Ave Rosa sine spina* c. kórusműve, valamint Koltay Gergely *Kell még egy szó* című dala (Zsákovics László feldolgozásában) Nagy Ferenc, a GAUDIUM versmondó szólistájának közreműködésével.

A következő napon a természet alkotta csodát, a parajdi sóbányát néztük meg. Sokak örömeire kipróbáltuk templommá kialakított hatalmas termék akusztikáját: csak úgy zengett a *Domine pacem da nobis!* Estére megérkeztünk fő „hadiszállásunkra”, Borospatakára. Skanzene, kedves kis házacskaival, négy napon át volt otthonunk.

Székelyföldi tartózkodásunk harmadik napján kirándultunk az ezeréves határhoz, felmentünk a Rákóczi-várhoz s a Golgotához – az érzés, az élmény szavakkal leírhatatlan. Majd visszabuszoztunk Borospatakára, hogy aztán időben érkezünk második hangversenyünk színhelyére, Gyimesközéplek Mária Magdolna római katolikus templomába. A lelkes szervezőnek, Bodó György atyának köszönhetően három ország magyarjai – a helyiek, a budapesti Szent Imre Gimnázium éppen ott tartózkodó negyven diákja és mi, felvidékiek – találkoztunk. A rövidített szentmisét követően mutattuk be műsorunkat. Felemelő élmény volt megélni együvé tartozásunk érzését.

A negyedik napon, csodálatosan szép időt kifogva, a Gyilkos-tóhoz rándultunk ki: voltak, akik csónakáztak, csapatunk többsége, élvezve a természet szépségét, túrázott. Az ötödik napon Szentegyházára vezetett utunk, ahol (a célra kialakított, traktor vontatta szekérel) egy polihisztor traktorossal, Márton Jánossal – egyben idegenvezetőnkkel, aki az út alatt végig mesélt – a menedékházig utaztunk. Aztán összeszedve minden erőnket vágtunk neki a Hargitának.

Zászlónk nem volt, hogy a csúcson kitűzzük, de gaudium-ittasan énekelünk zoborvidéki dalokat. Pénteken, hazafelé megálltunk Csíksomlyón, megnéztük csodálatos templomát, majd Korondon vásároltunk, ezek után érkezünk vissza Kalotaszentkirályra. A vacsorát követően a helyiek nagyon szép műsoros estét szerveztek: népviselet- és néptáncbemutatót, amelyen a világhíró primás „Kiscsipás” húzta a talpalávalót. Szombaton, élményekkel teli, érkezünk haza.

Úgy érzem, a 15 éves GAUDIUM csapata műsorával, fegyelmzett éneklésével és muzsikálásával Székelyföldön is kített magáért; erősbitette Komárom jó hírét.